

Vezměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Objektivní odpovědnost provozovatele vozidla - nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku

Učinění nezbytných kroků patří k nejčastěji diskutovaným tématům spojených s problematikou přestupků provozovatele vozidla. Ze systematiky zákona o silničním provozu (dále jen „zákon“) vyplývá, že nejprve musí být zjišťován pachatel přestupku řidiče a přestupek provozovatele vozidla vymezený v § 125f zákona lze chápat jako subsidiární, tj. že odpovědnost provozovatele nastupuje až v případě, nelze-li skutečného řidiče na základě žádných důkazů či indicií zjistit. Učinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku se může odvíjet jak od označení řidiče provozovatelem dle § 125h odst. 1 zákona, tak od jiných skutkových zjištění.

Známá nebo zřejmá totožnost řidiče

Totožnost řidiče je známá absolutně pouze v případě, kdy policisté/strážníci zjistí řidiče přímo při porušování povinnosti (např. zastavuje v působnosti dopravní značky zákazu zastavení). V ostatních případech lze hovořit jen o vysoké míře pravděpodobnosti. Existuje-li bezprostředně po zjištění přestupku osoba podezřelá z přestupku, je jí při splnění zákonných podmínek umožněno projednání věci příkazem na místě. Pokud věc neskončí projednáním příkazem na místě, následuje zahájení přestupkového řízení s podezřelým z přestupku. Skončí-li poté přestupkové řízení zastavením řízení, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno, je zahájeno řízení o přestupku s provozovatelem vozidla.[\[1\]](#)

Ve všech případech, s výjimkou, kdy totožnost řidiče je bezpochyby známa, domnělému přestupci postačuje, aby následně při projednávání přestupku uvedl, že předmětné vozidlo neřídil, a řízení o přestupku bude zastaveno, protože neexistuje žádný důkazní prostředek, který by jednoznačně vypovídal skutečnosti, že se přestupku dopustil právě obviněný. Tedy jen za podmínky, že policisté/strážníci zjistí řidiče při porušování povinnosti, a v jiných případech, kdy se řidič ke spáchání přestupku dozná (a během přestupkového řízení tento názor nevyvrátí), lze rozhodnout o spáchání přestupku.

V případě, kdy není totožnost řidiče známa a není ani zřejmá, zašle správní orgán provozovateli výzvu, v níž provozovatele vozidla vyzve k uhrazení určené částky odpovídající pokutě uložené příkazem na místě a poučí jej o možnosti sdělit správnímu orgánu údaje o totožnosti řidiče vozidla.

Vydání výzvy však nelze považovat za nutnou podmínku pro zahájení každého řízení, protože je vydávána pouze v případě naplnění podmínek uvedených v § 125h odst. 1 zákona. Pokud např. totožnost řidiče byla známa z podkladů /nesplnění podmínky dle § 125h odst. 1 písm. b) zákona/, ale obviněnému z přestupku se spáchání skutku nepodařilo prokázat, může být řízení o přestupku provozovatele zahájeno, aniž by mu předcházelo vydání výzvy k uhrazení určené částky.[\[2\]](#) Tato situace se vztahuje na případy, kdy s domnělým řidičem bylo zahájeno přestupkové řízení. Pokud je věc přestupku rovnou odložena s přesvědčením, že správní orgán nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, tedy že řidiče nezná (např. tato osoba před zahájením řízení správnímu orgánu sdělila, že vozidlo neřídila), byla by splněna podmínka § 125h odst. 1 písm. b)

zákona pro zaslání výzvy provozovateli.[3]

Výzva provozovateli se tedy nezasílá v případě, kdy řízení s osobou domnělého přestupce bylo zastaveno. Judikatura Nejvyššího správního soudu je však v tomto směru nekonzistentní, protože v některých rozhodnutích je uvedeno, že v tomto případě se výzva dle § 125h odst. 1 zákona nemusí zasílat, a v jiných, že se zasílat nemá. Bylo by vhodné nechat na úvaze správního orgánu, zda v tomto případě výzvu zaslat, či nikoliv. V případě výzvy může provozovatel uhradit částku daleko nižší (např. 700 Kč) než v rozhodnutí o přestupku provozovatele (min. 1.500 Kč + 1.000 Kč náklady řízení). Z čehož se dá usuzovat také vyšší pravděpodobnost úhrady částky určené ve výzvě a s tím spojené ukončení celé věci, než úhrada sankce a nákladů správního řízení stanovených v rozhodnutí o přestupku provozovatele.

Podmínky pro zaslání výzvy jsou tyto: přestupek byl zjištěn prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy nebo se jednalo o neoprávněné zastavení nebo stání, nedošlo k dopravní nehodě, totožnost pachatele přestupku není známa a poslední podmínkou je, že porušení je možné projednat uložením pokuty příkazem na místě. Z posledně uvedeného vyplývá, že se výzva nevztahuje na přestupky, za které se obligatorně ukládá zákaz činnosti, neboť v takovém případě zákon projednání příkazem na místě výslovně zakazuje.[4]

Příkladem je přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 („Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km.h⁻¹ a více nebo mimo obec o 50 km.h⁻¹ a více.“), za který se uloží zákaz činnosti od šesti měsíců do jednoho roku. U tohoto přestupku zaslání výzvy k uhrazení určené částky možné není. To však nic nemění na tom, že by provozovateli měla být dána možnost sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla, a následně by mělo být možné toto porušení povinností projednat jako přestupek provozovatele. Nelze souhlasit s názory, že pokud není možné zaslání výzvy, není možné projednat porušení povinností jako o přestupku provozovatele. Podmínky projednatelnosti přestupku provozovatele jsou uvedeny pouze v § 125f odst. 2 zákona (tj. automatizovaný technický prostředek / neoprávněné zastavení nebo stání, znaky přestupku a nezpůsobení dopravní nehody). Možnost projednání příkazem na místě se vztahuje pouze na zaslání výzvy k uhrazení určené částky /viz § 125h odst. 1 písm. c) zákona/. Z tohoto důvodu lze objektivní odpovědnost provozovatele vozidla užít i v případech, kdy porušení není možné projednat uložením pokuty příkazem na místě.

Provozovatel má následně možnost uvážit, jakým způsobem bude na výzvu reagovat. Může např. sdělit totožnost řidiče, může sporovat správnost, úplnost a obsah výzvy, stejně tak může namítat své vyvinění s odkazem na § 125f odst. 6 zákona, případně může určenou částku uhradit.[5]

Provozovatel zaplatí určenou částku

Ustanovení § 125h zákona představuje specifickou zkrácenou formu řízení o přestupku, respektive nový správní postup mimo sankční řízení. Nejedná se však o správní řízení a uložení pokuty za přestupek, ale o jakési zbavení se odpovědnosti za přestupek, vykoupením se, resp. se jedná o zánik odpovědnosti za přestupek dobrovolným uhrazením určené částky mimo správní řízení.[6]

Určená částka se stanoví ve stejné výši jako pokuta v příkazu na místě, přičemž se přihlédne k závažnosti porušení pravidel a povinností. Výzva vydaná dle § 125 h zákona není rozhodnutím ve smyslu správního řádu, a proto není možné proti výzvě použít žádný opravný prostředek[7], což však nevylučuje postup dle § 175 správního řádu (podání stížnosti).[8]

Provozovatel na výzvu nereaguje

Jestliže provozovatel na výzvu nereaguje, resp. nesdělí údaje o totožnosti řidiče vozidla v době

spáchání přestupku, nelze za takového stavu po správním orgánu požadovat, aby provozovatele vozidla znovu a opakovaně vyzýval k podání vysvětlení, popř. aby činil další rozsáhlé kroky. Správní orgán v dané věci nemá, bez označení řidiče provozovatelem vozidla a za neexistence jiných podkladů vedoucích k možnosti určení konkrétního řidiče, reálnou příležitost přestupce zjistit a důsledky pasivity provozovatele nelze úspěšně přičítat k tíži správního orgánu.[9] Za této situace dojde tedy k odložení věci a zahájení správního řízení o přestupku provozovatele.

Provozovatel označí osobu řidiče

Zákon umožňuje provozovateli vozidla namísto uhrazení určené částky písemně sdělit správnímu orgánu údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku, a to ve stejné lhůtě, která je stanovena pro úhradu této částky. Písemné sdělení provozovatele vozidla je považováno za podání vysvětlení k dané věci a správní orgán z něho při dalším postupu vychází.[10]

Nejvyšší správní soud vyložil, že se nejedná o povinnost provozovatele vozidla oznámit identifikační údaje řidiče či zaplatit určenou částku, nýbrž pouze o možnost, kterou mu zákon o silničním provozu nabízí.[11]

Provozovatel je povinen znát úplné, správné a aktuální údaje o řidiči vozidla, kterému vozidlo svěřil /viz § 10 odst. 1 písm. d) zákona/. Pokud provozovatel nejedná s touto přiměřenou obezřetností, nelze důsledky z toho plynoucí přenášet na správní orgány a požadovat po nich, aby na základě nesprávných údajů od provozovatele činily rozsáhlá pátrání po údajném pachateli přestupku.

Správní orgán také není dále povinen vyzývat k doplnění údajů, které provozovatel neuvedl (např. data narození). Toto by již bylo krokem nad rámec zákonných povinností.[12]

Výzva k podání vysvětlení - sdělený řidič

Jestliže provozovatel sdělí úplné údaje o totožnosti řidiče vozidla, správní orgán ve většině případů pokračuje zasláním výzvy k podání vysvětlení této osobě, protože samotné tvrzení provozovatele není dostačující pro zahájení přestupkového řízení se sdělenou osobou řidiče.

Pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 5 zákona naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku řidiče projedná přestupek provozovatele.

Jestliže výzva byla sdělenému řidiči doručena, jedná se o osobu kontaktní a adresát je povinen na tuto výzvu reagovat, přičemž mohou nastat následující situace:

- *Sdělený řidič na výzvu reaguje*

V tomto případě se může ke spáchání přestupku doznat, sdělit, že vozidlo neřídil, odepřít výpověď nebo sdělit další osobu řidiče.

Jestliže se ke spáchání přestupku dozná, bude s ním zahájeno přestupkové řízení. Záznam o podání vysvětlení však nelze použít jako důkazní prostředek, a proto v případě, kdy sdělený řidič následně začne tvrdit opak, musí správní orgán řízení o přestupku zastavit a zahájit správní řízení s provozovatelem vozidla.

V případě, že sdělí, že vozidlo neřídil, je tvrzení provozovatele o osobě řidiče vyvráceno a správní orgán zahájí řízení o přestupku s provozovatelem vozidla.

I postup, kdy provozovatelem určený řidič správnímu orgánu sdělí, že podání výpovědi odepírá z důvodů uvedených v poučení, je zcela v souladu s principem zákazu sebeobviňování a odpovědným za porušení povinnosti bude opět provozovatel.

„Dochází-li k řetězení osob, tedy označený řidič označí další osobu jako řidiče, podmínka učinění nezbytných kroků je splněna.“[\[13\]](#)

- *Sdělený řidič na výzvu nereaguje*

Jestliže provozovatel sdělí údaje o řidiči, které se jeví jako zcela reálné, tj. nedošlo k překážce při doručování, byť jí bylo předvolání k podání vysvětlení doručeno fikcí (a zásilka byla následně vložena do poštovní schránky), nejednalo se o osobu nekontaktní nebo na uvedené adrese neznámou, popř. se nejednalo o účelové jednání, nelze považovat pouhé zaslání výzvy k podání vysvětlení za nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, když správní orgán mohl tuto osobu nechat předvést nebo jí mohl uložit pořádkovou pokutu až do výše 5.000 Kč, když o této skutečnosti byla osoba sděleného řidiče ve výzvě poučena.[\[14\]](#)

Předvedení dle § 60 správního řádu však není zcela na místě, protože se dle systematiky správního řádu jedná o institut vztahující se k průběhu řízení v prvním stupni, a v této fázi správní řízení dosud zahájeno nebylo.

Naopak s uložením pořádkové pokuty za nedostavení se k podání vysvětlení dle § 137 odst. 2 správního řádu lze souhlasit, protože v tomto případě není záměrem správního orgánu donucovat tuto osobu k poskytnutí informací představujících sebeobviňování.[\[15\]](#) Bylo by však vhodné, nechat na uvážení správního orgánu, zda ve všech případech, kdy je osobě sděleného řidiče doručena výzva k podání vysvětlení, je ukládání těchto pořádkových pokut účelné a efektivní (např. osobám žijícím v zahraničí nebo osobám sděleným účelově, což také Nejvyšší správní soud uvedl ve svém rozsudku: *„Donucovat účelově sdělené osoby řidičů ke splnění výzvy k podání vysvětlení ukládáním pořádkových opatření není v daném případě nutné a účelné.“*[\[16\]](#)).

Pořádková pokuta se samozřejmě neukládá také v případech, kdy nelze sdělenému řidiči výzvu k podání vysvětlení doručit (např. adresát je na uvedené adrese neznámý nebo nemá domovní schránku), tedy jedná se o osobu nekontaktní. *„Sdělením osoby nekontaktního řidiče, jemuž se nedaří doručovat, docílil pouze toho, že správní orgán nemohl žádným způsobem ověřit, že to byla právě osoba sdělená stěžovatelem, která zaparkovala jeho vozidlo.“*[\[17\]](#)

Občas se lze setkat s postupem, že osobě, které nelze výzvu doručit, je ustanoven opatrovník (*„Následně byl ustanoven opatrovník. Po ústním jednání, kterého se zúčastnil pouze opatrovník, bylo v nepřítomnosti sděleného řidiče řízení zastaveno.“*[\[18\]](#)). Ustanovení opatrovníka je však zcela nadbytečné a na věci nic nezmění. Správní orgán požaduje po sděleném řidiči podání vysvětlení, tedy úkon, u kterého je třeba, aby se jej zúčastnil osobně. Doručování předvolání opatrovníku by k naplnění smyslu takového úkonu nevedlo.[\[19\]](#)

Rozhodnutí o tom, zda správní orgán zahájí řízení o přestupku se sděleným řidičem, zůstane vždy závislé na konkrétních skutkových okolnostech dané kauzy a činí se na základě podkladů, kterými mohou být buď oznámení jiného subjektu, nebo poznatky z vlastní činnosti, a hodnocení.[\[20\]](#) Je přitom na správním orgánu, aby na základě informací, kterými disponuje, posoudil, zda jsou dány důvody pro zahájení řízení o přestupku. Z ustálené praxe vyplývá, že pouhé tvrzení provozovatele nemůže sloužit jako podklad pro zahájení řízení s označeným řidičem.[\[21\]](#) Pokud tedy tvrzení provozovatele o identitě řidiče nevede k zahájení řízení o přestupku, a správní orgán nedisponuje žádným relevantním důkazem (např. svědecká výpověď), neexistují skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti konkrétní osobě, a věc přestupku řidiče je zcela v souladu s právními předpisy odložena.

Případy, kdy se výzva sdělenému řidiči nezasílá

Ne ve všech případech je po sdělení údajů o totožnosti řidiče nutné této osobě zasílat výzvu k podání vysvětlení. Bude se jednat o situace, kdy osoba sdělená provozovatelem zemřela nebo byla sdělena účelově. I když se tyto oblasti velmi často prolínají, tj. ve většině případů jsou zemřelé osoby sdělovány účelově, lze připustit, že může nastat i situace, kdy osoba, která řídila motorové vozidlo, následně zemřela.

- *Osoba zemřelá*

Internetová diskusní fóra jsou plná různých manuálů, jak docílit toho, aby provozovatel nebyl uznán vinným ze spáchání přestupku. Jednou z takových metod je označení osoby zemřelé. Průchodnost této varianty stojí na tom, že nejsou splněny podmínky pro zahájení řízení o přestupku provozovatele dle § 125f odst. 5 zákona: „*a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno*”.

Toto je následně odůvodněno tím, že správní orgán skutečnosti odůvodňující zahájení proti určité osobě zjistil, a v případě zemřelého nemůže zastavit řízení dle písm. b), protože ho se zemřelou osobou nelze asi zahájit, a věc musí být odložena dle § 76 odst. 1 písm. g) zákona č. [250/2016](#) Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, tj. z důvodu, že osoba podezřelá z přestupku zemřela před zahájením řízení.[\[22\]](#)

S tímto postupem však nelze souhlasit, protože, jak již bylo uvedeno výše, pouhé tvrzení provozovatele o tom, kdo byl osobou řidiče, ještě samo o sobě nezakládá důvod pro zahájení přestupkového řízení s touto osobou. Z čehož plyne, že podmínka projednatelnosti přestupku provozovatele dle § 125f odst. 5 písm. a) zákona je naplněna („nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě”).

Navíc Nejvyšší správní soud označil tuto procesní taktiku za účelový hyenismus a za zcela nepřijatelné a nanejvýš amorální jednání.[\[23\]](#)

- *Obstrukční taktika*

S obstrukčními postupy se lze setkat u subjektů nabízejících „pojištění proti pokutám”, kteří jako obecní zmocněnci provozovatelů vozidel sdělují jako řidiče stále se opakující jména osob zemřelých („*Označení pana Z. jako řidiče stěžovatelčina vozidla bylo účelovou a zjevnou procesní obstrukcí, nadto je nelze za daných okolností označit jinak než jako hyenismus.*”)[\[24\]](#), nekontaktních („*Účelový postup, když z rozhodovací činnosti je soudu známo, že P. K. v pozici, řidiče vystupuje v dalších řízeních, a jedná se přitom o osobu nekontaktní, které se nedaří doručovat.*”)[\[25\]](#)) nebo cizinců.[\[26\]](#) V poslední době se také rozmohl obstrukční postup spočívající v označení cizince, jemuž je na označenou adresu v České republice doručeno fikcí a který následně se správním orgánem komunikuje perfektní češtinou. [\[27\]](#)

Pokud správní orgán legitimně považuje sdělenou osobu řidiče za zcela účelové jednání, je snaha správních orgánů tuto osobu kontaktovat zcela nadbytečná[\[28\]](#) a podmínka učinění nezbytných kroků byla splněna.[\[29\]](#) V rozhodnutí o přestupku provozovatele vozidla je důležité řádně odůvodnit, proč správní orgán osobu sdělenou provozovatelem nekontaktoval a na základě čeho považuje sdělení těchto údajů za zcela účelové. Nejvhodnější argumentací se jeví uvedení spisových značek dalších řízení, ve kterých byla sdělena stejná osoba.

Pokud však správní orgán neuvede konkrétní výčet případů, nepovažuje toto Nejvyšší správní soud za vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť i jemu je postup, který

společnost FLEET Control s. r. o. a další obecní zmocněnci užívají, znám z úřední činnosti.[\[30\]](#)

Je tedy třeba rozlišovat mezi skutečným splněním povinnosti označit řidiče vozidla, jímž byl spáchán přešůpek, a obstrukčními postupy, které jako akt zneužití práva nelze aprobovat a jež (po ověření a zdůvodnění) překážku pro uložení přešůpku provozovateli vozidla nevytvářejí. Na samotnou obstrukční povahu oznámení provozovatele vozidla musí v první řadě poukázat správní orgán. Postačí ovšem, aby odpovídající argumenty doplnil odvolací orgán v napadeném rozhodnutí, neboť správní řízení v obou stupních tvoří jeden celek. Soud by mohl takovou argumentaci uplatnit jako první v zásadě jen tehdy, jestliže by tento nový argument měl jen doplňující povahu, neboť jinak by skutečně docházelo k nepřípustnému nahrazování činnosti uložené moci výkoné v rámci soudního řízení, jehož úkolem je pouze přezkum již vydaných správních aktů, a tedy ke zkrácení procesních práv stěžovatele.[\[31\]](#)

Závěr

Odpovědnost provozovatele za přešůpek nastupuje až v případě, když osobu pachatele přešůpku řidiče nelze zjistit. Pokud je osoba řidiče známá, dojde k projednání přešůpku s touto osobou. Pokud je však pouze zřejmá, postačuje, když domnělý řidič sdělí, že vozidlo neřídil. Jestliže bezprostředně po spáchání přešůpku neexistuje osoba známá ani zřejmá, zasílá správní orgán provozovateli vozidla výzvu k úhradě určené částky s poučením o možnosti označit osobu řidiče. Provozovatel může buď určenou částku uhradit, a tím celá věc končí, na výzvu nereagovat, čímž dojde k odložení věci přešůpku a zahájení správního řízení s provozovatelem, nebo sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla. Sdělený řidič by měl být posléze také vyzván k podání vysvětlení. Ten opět na zaslanou výzvu může, nebo nemusí reagovat. Jestliže na výzvu nereaguje a jedná se o osobu kontaktní, má správní orgán za účelem učinění nezbytných kroků dále povinnost této osobě uložit pořádkovou pokutu. Výzvu sdělenému řidiči však není nutné zasílat vždy. Jedná se o případy, kdy provozovatel sdělil údaje o osobě zemřelé, popř. se jednalo o účelové jednání.

JUDr. Bc. et Bc. Lenka Přichystalová

[\[1\]](#) Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, sp. zn. 1 As 131/2014.

[\[2\]](#) Obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, sp. zn. 1 As 131/2014.

[\[3\]](#) Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 4. 2016, sp. zn. 3 As 260/2015.

[\[4\]](#) KUČEROVÁ, Helena. Zákon o silničním provozu s komentářem a judikaturou. 2. vyd., s. 772.

[\[5\]](#) Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, ze dne 7. 12. 2016, sp. zn. 30 A 55/2014.

[\[6\]](#) VETEŠNÍK, Pavel a kol. Dopravní právo. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2016, s. 388.

[\[7\]](#) Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 29. 7. 2014, sp. zn. 58 A 4/2014

[8] VETEŠNÍK, op. cit., s. 388.

[9] Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2016, sp. zn. 2 As 33/2016.

[10] KUČEROVÁ, 2011, op. cit., s. 773.

[11] Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, sp. zn. 3 As 114/2016.

[12] Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2017, sp. zn. 1 As 31/2017.

[13] Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, sp. zn. 8 As 110/2015.

[14] Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 12. 2016, sp. zn. 22A 37/2015.

[15] Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2016, sp. zn. 10 As 61/2016.

[16] Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2016, sp. zn. 6 As 239/2016.

[17] Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, sp. zn. 2 As 249/2016.

[18] Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, sp. zn. 2 As 111/2015.

[19] Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, sp. zn. 1 As 237/2015.

[20] Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2016, sp. zn. 6 As 208/2016.

[21] Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2016, sp. zn. 1 As 7/2016.

[22] SEDLÁČEK, Erik. Jak se vyhnout placení pokut aneb „žádný konec výmluv na osobu blízkou“, s. 15.

[23] Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, sp. zn. 6 As 310/2016.

[24] Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, sp. zn. 6 As 73/2016.

[25] Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2016, sp. zn. 5 As 122/2015, ze dne 24. 8. 2016, sp. zn. 2 As 85/2016 a ze dne 20. 9. 2016, sp. zn. 6 As 239/2015.

[26] Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, sp. zn. 1 As 237/2015.

[27] Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, sp. zn. 3 As 61/2016.

[28] Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2016, sp. zn. 1 As 7/2016.

[29] Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, sp. zn. 8 As 110/2015.

[30] Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, sp. zn. 6 As 36/2016.

[31] Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, sp. zn. 3 As 61/2016.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [AML - od zákona č. 253/2008 Sb. k AMLR: co konkrétně musí česká povinná osoba změnit do roku 2027](#)
- [Podmíněné propuštění ve světle zásady ústnosti a přímosti](#)
- [Byznys a paragrafy, díl 37.: Povinná forma jednání ve smlouvách](#)
- [Poučení z krizového vývoje v kauze bitcoiny](#)
- [EUDAMED: Jednotná databáze mění pravidla hry na trhu zdravotnických prostředků](#)
- [Nový zákon o veřejných dražbách, aukce a obálkové metody](#)
- [Pohled přes hranice - natáčení pornografických klipů jako důvod výpovědi z nájmu bytu](#)
- [Nařízení EU o umělé inteligenci a jeho dopady na využití jazykových modelů v advokátní praxi](#)
- [Revize zájezdové směrnice: co přináší, co hrozilo a co to znamená pro praxi](#)
- [Kupní smlouva o převodu nemovitosti bez uvedení výše kupní ceny](#)
- [Druhá „tlačítková novela“: povinné tlačítko pro odstoupení od smlouvy](#)